

μᾶλλον τὰ φῶτα. δι' αὐτοῦ οἱ σοφοὶ Εὐρωπαῖοι ἔφεραν διὰ μιᾶς εἰς τοσαύτην μεγάλην πρόσοδον τὰς ἐφευρέσεις των, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοσαύτας μεγάλας ὠφελείας ἐξαρύσθησαν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ὅσαι ἦσαν ἀνέλπιστοι εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. * Ἄν δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα ταῦτα ἦναι μικρὰ κατὰ τὸ παρὸν, παραβαλλόμενα μὲ τὰ ἐκείνων, καὶ ἐπομένως μικρὸν ὑπόσχονται καὶ τὸ ὄφελος δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζόμεθα. ἀλλὰ καὶ ν' ἀναπολωμέν μάλιστα ὅτι τέλειον οὐδὲν γεννᾶται εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ νῦν δὲ τῷ χρόνῳ πέφυκεν αὐξέσθαι. — Ἐν τοσούτῳ δ' ἡ Φιλολογία δὲν λείπει νὰ παρακαλέσῃ τοὺς Λογίους, ἵνα, μὲ τὴν συνήθη αὐτῶν προθυμίαν καὶ ὀργῶσαν θέλησιν, συνεισφέρωσιν εἰς αὐτήν, εἴτε ἐκ συνθέσεως εἴτε ἐκ μεταρράσεως, πᾶν ὃ, τι κρίνωσι καλὸν καὶ χρήσιμον εἰς τὴν πρόσοδόν μας

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Ἐκ Διαφόρων Συγγραφέων Ἀπειρίσματα)

Τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον ἔργον τῶν ὅσοι ἀναλαμβάνουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων, εἶναι νὰ θωρῶσι τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔχουσι κλισίαν εἰς τινὰ ἐπιστήμην ἢ τέχνην ἢ ἐπάγγελμα. Εἰς τοῦτο δ' ὀφείλουσιν ἀκόμη νὰ προσέχωσι καὶ ὅσοι σκέπτονται δι' ἑαυτοὺς, ἂν καὶ, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τὸ πρᾶγμα ἦναι πολλὰ δύσκολον, διότι κανεὶς βέβαια δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἰκανότητος. Βέβαια τὸ εἰς ἑμὲ αὐτὸν φαινόμενον μέγα, εἰς ἄλλους εἶναι ἐλάχιστον, καὶ ἐπομένως διὰ τὴν φυσικὴν ἡμῶν φιλαυτίαν δυνάμεθα νὰ ἐπιχειρισθῶμεν πολὺ ἀνώτερα τῶν δυνάμεων καὶ τῶν προτερημάτων μας. Ἐσοῦτον δύσκολον μ' ὅλον τοῦτο δὲν εἶναι νὰ κρίνωμεν τὴν ἰκανότητα τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα τῶν νέων.

Παραδείγματα ἐκ τῆς ἱστορίας. — Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, ὑπὸ τοῦ πατρὸς του παρακινούμενος, εἰς τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, νὰ διατρέξῃ τὸ στάδιον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔδειξεν ἀμέσως τὴν φυσικὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα, ἀποκριθεὶς ὅτι ἤθελε τὸ κάμειν " εἶγε βασιλεὺς ἔξοιν ἔμελλεν ἀνταγωνιστῆς. — Κάσσιος, ὁ μετὰ ταῦτα συνομῶσας κατὰ τοῦ Καίσαρος, ἔδωσε μέγιστον δεῖγμα τῆς διαθέσεώς του, τύψας εἰς τὴν παιδικὴν του ἀκόμη ἡλικίαν, τὸν υἱὸν τοῦ Σύλλα, λέγων ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ κατῆστη δεσπότης τῶν Ῥωμαίων. — Ὁ Σκιπίων ἐρωτηθεὶς εἰς τὸν δεῖπνον ποῖον οἱ Ῥωμαῖοι ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσι στρατηγὸν μετὰ θάνατον αὐτοῦ; ἰδοὺ ὁ Μάριος ἀπεκρίθη· ἦτο δὲ τότε ὁ Μάριος μικρὸς παῖς· ἀλλ' ὁ Σκιπίων ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἔκρινεν ὅτι εἶχε ψυχὴν προδιωρισμένην νὰ ἐπιχειρισθῇ μεγάλα πράγματα. — Ὁμολογῶ τῶνόντι ὅτι μ' ἄκραν τῆς ψυχῆς μου θλίψιν βλέπω τὴν ἀθλιότητα τῶν παίδων μας, παρατηρῶν τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀκρισίαν πολλῶν ἐκ τῶν οἰκόντων τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀγωγὴν. Εἰς πόσα ἐπ' ἀληθείας ἐκτίθεται ἡ τρυφερὰ παιδικήμας ἡλικία καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰς τὰ πρῶτα σχολεῖα διαμονῆς μας!! Πόσα πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν ἀπὸ τὴν σκληρότητα ἀνθρώπων οἵτινες δὲν δύνανται διόλου νὰ διακρίνωσι τὴν ἰκανότητα τῶν παίδων, οὔτε κἂν τὸν σκοπὸν καὶ τὴν θέλησιν τῶν γονέων τῶν οἵτινες καθ' ὅλα ἐμπιστεύονται εἰς αὐτούς! . . Ἐκ τῆς ἐλλείψεως δὲ τούτου πόσα ξυλοκοπήματα καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἀθῶα ὄντα, χωρὶς κἂν ἐν ἀποτέλεσμα, καὶ μὲ μέγιστην αὐτῶν βλάβην μάλιστα!! . . Τὸ αἶσθημα μόνον τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς τιμῆς ἀρκεῖ νὰ διατηρήσῃ τὸν κόσμον ὅλον εἰς εὐταξίαν, ἄνευ τῆς σωματικῆς ποινῆς, πολλῶ μᾶλλον νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀπαιτουμένην τάξιν τὸν νοῦν τῶν ἀδιαφθόρων καὶ ἀθῶων παίδων. Ἀλλὰ συχνάκις ὁ παῖς τιμωρεῖται δι' ἀταξίαν ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ διδασκάλου του ὅταν τὸν παιδεύῃ. Ἡ

π. ρώδης φαντασία του πολλάκις τὸν ρίπτει εἰς σφάλμα, πρῶτον δὲ τὸ ὁποῖον βέβαια δὲν ἤθελε πέσειν ἀν' ἐπίσης δὲν ἦτο δύσκολον εἰς αὐτὸν νὰ τὸ συμπεράνη, ὡς καὶ εἰς τὸν διδάσκαλόν του νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. (*) Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι συγκεχωρημένον, διὰ τῆς παρεξηγήσεως μάλιστα τοῦ σκοποῦ του, νὰ διορθώνωμεν τὰ λάθη τοῦ νοῦς μὲ τὴν παιδείαν τοῦ σώματος (†).

(*) Παιδὸς ὀφθαγοῦντος, ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν ὀρθῶς οὐ τοῦ μὴ μαθόντος, ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος, τὸ ἀμάρτημα ποιήσας. (Πλούταρχος ὅτι διδακτὸν ἢ ἀρετὴ.)

(†) Μηγαρί δὲν εἶναι ἄλλα μέσα, λογικῶν ζώων ἀξιώτερα, καὶ νὰ κινήσωσι τοὺς νέους εἰς τὴν ἀγάπην τῆς παιδείας ἰκανώτερα παρὰ τὸν ξυλοκυσμὸν; ἢ μόνων τῶν ταλαιπώρων Ἑλληνικῶν παιδίων αἱ ψυχαὶ ἀπεθριώθησαν τόσον, ὡς νὰ ἔχῃ χρεῖαν μάστιγος ὅστις θέλει νὰ τὰς ἡμερώσῃ; ἀλλὰ καὶ ἂν ἦσαν τοιαῦται, ἢ μάστιξ ἄλλο νὰ κάμῃ δὲν δύναται, πλὴν ἀπὸ λιοντώδη καὶ γενναῖα νὰ τὰ μεταβάλῃ εἰς ὑπουλα καὶ κακοηθέστατα θηρία. Ἡ παιδεία τῶν νέων δὲν εἶναι ἔργον κλυδουργίας, μήτε αἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ μεταβάλλωνται εἰς ἐργοδιώκτας μαστιγοφόρους, παρομοίους τῶν ἐργοδιωκτῶν τοῦ Φαραῶ· εἶναι ἔργον ἡμερώσεως, χρηστοηθείας, καὶ ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν πῶς δύνανται νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς νεαρὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, εἰὰν δίδωσιν εἰς αὐτοὺς καθημερινὰ παραδείγματα τοῦ ἀγριωτάτου πάθους, τῆς ὀργῆς; Εἰς τῶν φωτισμένων ἔθνων τῆς Εὐρώπης τὰ φροντιστήρια ἢ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἀτακτοῦντα ἢ μὴ προκόπτοντα μαθητὴν, ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τιμωρία εἶναι ὁ ὀνειδισμὸς ἔμπροσθεν τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ, τοῦ περιπάτου, ἢ τοῦ γεύματος (ὅταν ἦναι κοινοβιακὸν τὸ φρονιστήριον) ἢ στέρησις, ἢ μετάθεσις εἰς τὸν ἰσχατοῦν ἢ ἀτιμότερον τόπον, ἢ προτίμησις καὶ ὁ ἔπαινος, εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ, τῶν προκοπτόντων. Τὰ αὐτὰ μέσα μὴν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι μετεχειρίζοντο καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, καὶ τόσον ἀπείχον ἀπὸ τὸ νὰ τυραννῶσι τοὺς μαθητὰς οἱ διδάσκαλοι ὥστε ἰστοχάζοντο ὡς ἴδια τέχνα τοὺς πολλὰ νεαρὰς, καὶ ὠνόμαζον τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, Ὀμιλητὰς, Ἐταίρους, Γνωρίμους, διὰ νὰ ἐξορίσωσιν ἀπὸ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, μὲ τὰ φιλάνθρωπα τῆς οἰκειότητος καὶ ἰσχυρίας ὀνόματα ταῦτα, τὸν φόβον, ἐπιτήδειον νὰ δημιουργῇ ἀνδράποδα, ἀλλ' ὄχι σοφοὺς καὶ χρησίμους ἀνδρας. Τὰ αὐτὰ πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα καὶ ἡμεῖς, εἰὼν θάλωμεν χωρὶς κενοδοξίαν νὰ ὀνομαζώμεθα ἀπόγονοι καὶ διάδοχοι τῆς ἡμερότητος τῶν Ἑλλήνων. Αἱ ψυχαὶ τῶν νέων εἶναι φυσικὰ συνεριστικαὶ καὶ φιλότιμοι, καὶ σπανίως, ὅταν ἢ παράδοσις τῶν μαθημάτων γίνεται μὲ μέθοδον, εὐρίσκεται τις ἀναμεταξὺ αὐτῶν τὸν πέτρινον, ὃς τις, ἀκούων τῶν συμμαθητῶν τὰ ἐγκώμια, δὲν ἤθελε

Κοραῆς—Αὐτοσχέδιοι στοχασμοί.

Ὅτι ὁ μὴ ξυλοκοπηθεὶς παῖς διὰ τὰ γράμματα, δὲν θέλει ἔχει τὴν χρεῖαν τοῦ ξυλοκοπήματος δι' ὅποιονδήποτε πράγμα ἀκολούθως, μὲ φαίνεται ἀναμφίβολον. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ ξυλοκοπήματος ὅμως ἀναξιοπάθειαν ὁ πνευματώδης ἢ ὁ φύσει καλὸς παῖς ἀμέσως θέλει μεταβλήθῃ, ἤτοι θέλει καταστήσει νὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀρετὴν του, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ βελτιώσῃ τὰς γνώσεις του· πράγμα τὸ ὁποῖον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φαίνεται βέλτερον καὶ ἀπάνθρωπον! Πᾶς τις βέβαια ὅστις ἐμβῆκεν εἰς τὰ πρῶτα σχολεῖα, πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι ἴσα παῖδας μὲ ἀξιόλογα φυσικὰ προτερήματα (ὡς ἐφάνησαν εἰς τὴν ὠρίμην των ἡλικίαν) ἐκτεθειμένους εἰς τὴν κατασχύνην τῶν ἄλλων, καὶ μ' ὠχρὸν πρόσωπον, μὲ ἐνδόμυχον θλίψιν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δακρύνοντας, νὰ γονατίζωσιν εἰς τὰ τρυφερά των γόνατα, ἢ νὰ βιάζωνται νὰ κρατῶσιν ἀκινήτους τὰς χεῖράς των, ἢ καὶ νὰ ξυλοκοπῶνται ἀνιλεῶς, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἀπεστήθισαν δι' αἰτίαν τινὰ, τοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους μόλις νὰ ἐννοήσῃ καὶ ὁ ~~εἰδασκαλός~~ των δύναται. Ὁ παῖς παιδεύεται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πράττει τὸ αὐτὸ ἔγκλημα, καὶ τὴν τρίτην καὶ μεγαλύτερον καὶ μὲ μεγαλύτερα βέβαια παρεπόμενα. Ἐπεθύμουν νὰ κάμω εἰς ὅποιονδήποτε λογικὸν ἄνθρωπον τὴν ἀκόλουθον σύντομον ἐρώτησιν. Ἀράγε ὁ παῖς οὗτος, μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἀθωότητος, ἔχων τὸ αἶσθημα τῆς ἐντροπῆς, καὶ ἐπομένως ὡς ἱκανὸς ὅποιοςδήποτε ἐντυπώσεως διὰ τὴν ἔμφυτον ταύτην τῆς ψυχῆς του χάριν, δὲν ἤθελεν εἰσθαι ἀρμοδιώτερος δι' ὅποιονδήποτε πράγμα εἰς τὴν ζωὴν του, παρὰ ἀφοῦ σβύσθῃ εἰς αὐτὸν πλέον ὁ σπινθὴρ τῆς φυσικῆς ἀρετῆς του;

πάθει τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Θεμιστοκλέους, καὶ φωνάζει, καθὼς ἐκεῖνος, "Ὅχι εἰ μὲ καθεύδειν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον, Διὰ τί λοιπὸν, καταφρονοῦντες τὸ θαυμαστὸν τοῦτο μέσον νὰ κινῶμεν μὲ ὠφέλειαν τὰς ψυχὰς των, μεταχειρίζομεθα τῶν τυράννων τὴν μάστιγα, ἢ ὅποια τις ταραττει καὶ τὰς ἀγριαίνει μὲ ἀνεκδομήγητον βλάβην;

Σενέκας, ὁ Ῥωμαῖος φιλόσοφος, ἔλεγε μὲ τὴν συνήθει αὐτοῦ βέβαια ὑπερβολὴν ὅτι “Καθὼς οἱ ἀθάνατοι θεοὶ δὲν ἐδιδάχθησαν ουδεμίαν ἀρετὴν, μ’ ὅλον ὅτι εἶναι προικισμένοι μὲ πᾶν ἀγαθόν, οὕτως, ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι οἵτινες τοσαύτην φυσικὴν κλίσιν ἔχουσι εἰς ὅ, τι πρέπει νὰ πράξωσιν, ὥστε τὸ μανθάνουσιν εὐθύς ὅταν τὸ ἀκούσωσι.” Ἰὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα καλλιεργοῦνται διὰ νὰ ὀδώσωσι καλητέρους καρποὺς παρ’ ὅ, τι ἤθελον φέρει ἄνευ τῆς ἐπιμελείας ταύτης, καὶ μ’ ὅλον τοῦτο δὲν ἔχομεν ἐλπίδας νὰ πράξωμεν εἰς τὴν ἀρετὴν τρυφερόν καὶ λογικόν ὄν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ ὅποια συνεισίζομεν μέσα, θέλοντες νὰ κόψωμεν ξύλον ἢ νὰ ὀδώσωμεν νέου σχῆμα εἰς τεμάχιον λίθου.—Εἰς τὴν κακίστην δὲ ταύτην συνήθειαν ὀφειλομεν ν’ ἀποδόσωμεν καὶ τὴν ὁποίαν πολλοὶ (καὶ μ’ ὅλον ὅτι ἐλευθέρως ἀναγεθραμμένοι) δεικνύουσιν ἀγριότητα καὶ σκληρότητα εἰς ὅλας τὰς πράξεις. Τὸ νὰ τρέφηται τις ὡς εὐγενῆς καὶ νὰ παιδεύηται ὡς κακοῦργος γεννᾷ βέβαια τὴν ἀναφαινομένην καὶ εἰς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων βαρβαρότητα. Ὁ Σπαρτιάτης ἐκεῖνος παῖς ὅς τις εἶχεν ὑπομείναι ὥστε ἢ Ἀλώπηξ νὰ καταφάγη τὰ σπλάγχνα του, δὲν ἐγνώριζεν ἴσως τὸ ἥμισυ τῶν ὅσα ἡμεῖς μανθάνομεν εἰς τὰ σχολεῖά μας, καὶ μ’ ὅλα ταῦτα τὸ ἀξιεπαῖνον αἰσθημα τῆς τιμῆς, ἢ μᾶλλον, ὁ φόβος τῆς ἐντροπῆς τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ὑπερέβαινεν ὅλας τὰς, χωρὶς αὐτῆς, μαθήσεις τοῦ κόσμου.

Εἶναι τῶνόντι δυσάρεστος παρατήρησις ὅτι μικρὰ ἀμέλεια ἐπιφέρει ἀμέσως τὴν διαφθοράν μας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους μεγίστου κόπου χρειαίαν ἔχομεν διὰ τὴν βελτίωσίν μας· αἱ καλαὶ διαθέσεις καὶ τὰ φυσικὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς διαφθείρονται ἀμέσως, ἀλλ’ αἱ κακαὶ διαθέσεις μετὰ δυσκολίας δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς καλὰς. Τὸ νὰ μεταχειριζώμεθα δὲ εἰς τοῦτο τὴν σωματικὴν ποινὴν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ θανατόνωμεν ἕνα ἄνθρωπον διὰ νὰ τὸν ἰατρεύσωμεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του. Οἱ τιμωροῦμε-

οι παιῶδες χάνουσι τὴν ὑπάρξιν τοῦ λογικοῦ ὄντος, καὶ ἐκτίθενται εἰς κατάστασιν κτήνους τὸ ὅποιον κινεῖται μόνον (κατὰ τὴν θ' ἄλυσιν τοῦ Κυρίου του) διὰ τῆς μάστιγος, ἐνῶ πολὺ λογικώτερον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν δὲν προοδεύωσιν εἰς τὸ σχολεῖόν των, νὰ πέμπωνται τοῦλάχιστον πρῶτῳ εἰς τὸ ὅποιον δεικνύουσι κλίσιν βιομηχανικὸν ἐπάγγελμα, ὅστε νὰ διαμένη κἂν ἀνεπηρέαστον εἰς αὐτοὺς τὸ φυσικὸν τῆς τιμῆς αἴσθημα.

Ἐκ τῶν τοῦ Στῆλ. (Παραφραστικ.)
(ἀκολουθεῖ.)

Κ Α Λ Α Ι Τ Ε Χ Ν Α Ι.

ΛΙΘΟΓΛΥΦΙΑ. Ἄρθρ. α.

Εἰς τὰ περὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἄρθρα μας ἐν περιλήψει διελάβημεν (Τόμ. Α'.) περὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς Γλυπτικῆς. Λείπειται μὲν νὰ διαπραγματευθῶμεν ὀλίγα τινα περὶ τῆς Λιθογλυφίας καὶ τῆς Ζωγραφικῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐσυνείθιζον νὰ γλύφωσιν εἰς τὰ μέταλλα, τὰ ἐλεφάντινα ὀστᾶ, τὸν κρύσταλλον, τὰ ὄστρεα καὶ τοὺς λίθους, ἢ ὑψόνοντες τὰ σχήματα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἕλης (ὡς εἰς τὰ ἀνάγλυφα) ἢ χαράσσοντες αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Οἱ πολῦτιμοι λίθοι ἦσαν μᾶλλον ἐν χρήσει διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐξ οὗ καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἔλαβε τὸ γενικώτερον ὄνομα Λιθογλυφία. Ἐπειδὴ δὲ οἱ λίθοι οὗτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐθέτοντο εἰς τοὺς δακτυλίους, ἡ τέχνη ἐκαλεῖτο ἀκόμη παρὰ τῶν ἀρχαίων δακτυλιογλυφία. — Ἡ μεγάλη ποικιλία τῶν δι' αὐτῆς παριστανομένων ἀντικειμένων, τὸ κάλλος καὶ ἡ τελειότης τοῦ ἔργου, καὶ τὸ μέγα ἐξ αὐτῆς ὄφελος εἰς τὴν Φιλολογίαν ἀποκαθιστῶσιν ἀξίαν προσοχῆς τὴν τέχνην ταύτην.

Πρὶν ἔμβωμεν εἰς λεπτομερῆ ἔρευναν τῆς Λιθογλυφίας, ὀφείλομεν ἀναφέρειν ὀλίγα τινα περὶ τῶν πολυτίμων λίθων.

Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἐκ παλαιῶν χρόνων ἐγνώριζον τοὺς πο-